

Sygn. akt XVII AmE 428/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) Transport (...) spółki jawnej z siedzibą w N.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 9 listopada 2018 r. nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) Transport (...) spółki jawnej z siedzibą w N. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 428/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 9 listopada 2018 r. znak (...), na podstawie art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629 i 1637, dalej: Pe) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t.j., dalej: k.p.a.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego orzekł, że:

1. przedsiębiorca (...) Transport (...) spółka jawna z siedzibą w N. (dalej: Przedsiębiorca, powód), naruszył warunek 2.1.3. koncesji, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 23 grudnia 2015 r. nr (...) (z późn. zm.), w ten sposób, że w okresie od dnia 10 sierpnia 2017 r. do dnia 29 kwietnia 2018 r. prowadził koncesjonowaną działalność gospodarczą na stacji paliw zlokalizowanej w R(...), bez uregulowanego stanu formalno-prawnego w zakresie odprowadzania wód opadowych i roztopowych, tzn. bez aktualnego pozwolenia wodnoprawnego, czym naruszył przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe.

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości

8 500 zł.

Przedsiębiorca w złożonym odwołaniu zaskarżył powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż naruszenie warunku 2.1.3 koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 23 grudnia 2015 r. nr (...), jest podstawą do wymierzenia stronie kary pieniężnej na podstawie tegoż przepisu;
2. z ostrożności procesowej zarzucił również naruszenie przepisu art. 56 ust. 6a Pe poprzez jego niezastosowanie, pomimo istnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary.

Na podstawie postawionych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

W uzasadnieniu wskazano, że naruszenie warunku 2.1.3 udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi, polegające w istocie na naruszeniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne nie jest podstawą do wymierzenia mu kary pieniężnej na podstawie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe. Powód powołał się stanowisko przedstawione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2011 r. sygn. akt. III SK18/11 i stwierdził, iż nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji nie stanowi samo przez się naruszenia warunków koncesji stanowiącego podstawę do nałożenia kary pieniężnej po myśli a art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, bo podstawę taką stanowi wyłącznie naruszenie obowiązku, którego wyłącznym źródłem jest koncesja. Podkreślił, że koncesja nie nakładała na Przedsiębiorcę odrębnego obowiązku dotyczącego posiadania pozwoleń wodnoprawnych. Taki obowiązek został uregulowany w ustawie Prawo wodne. Zatem sam fakt nieposiadania przez Przedsiębiorcę przez pewien okres pozwolenia wodno-prawnego nie stanowił naruszenia warunków koncesji, o których mowa w przepisie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe. Ponadto, w ocenie powoda, ze względu na znikomy stopień szkodliwości dokonanego naruszenia oraz fakt, iż niezwłocznie po wykryciu braku posiadania ważnego pozwolenia wodnoprawnego powód zrealizował obowiązek i uzyskał stosowne pozwolenie, Prezes URE powinien odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej. Powód zaznaczył, że stan infrastruktury odprowadzającej wody opadowe na stacji paliw w R. (...) nie budził żadnych zastrzeżeń organu wydającego pozwolenie. Zatem zaniechanie strony nie spowodowało żadnego zagrożenia dla środowiska, a stanowiło jedynie niedopełnienie formalności.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Podkreślił, że okoliczność prowadzenia przez Przedsiębiorcę w podanym w decyzji okresie na stacji paliw w R. (...) działalności koncesjonowanej bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego nie była w odwołaniu kwestionowana. Wskazał, że stwierdzone działanie powoda naruszało warunek 2.3.1. udzielonej powodowi koncesji i uzasadniało nałożenie na powoda na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe kary pieniężnej. Prezes URE podkreślił, iż przewidziana w art. 56 ust. 1 Pe odpowiedzialność ma charakter obiektywny, co znaczy, że możliwość nałożenia kary nie zależy od rodzaju i stopnia zawinienia. W odniesieniu do zarzutu braku podstawy prawnej do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe pozwany przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 r. sygn. akt III SK 14/17. Powołał się również na ugruntowane orzecznictwo sądu ochrony konkurencji i konsumentów (SOKiK) w zakresie możliwości ukarania podmiotu za brak posiadania pozwolenia wodno-prawnego. Zauważył, że koncesja jest źródłem obowiązków i naruszenie jej warunków podlega ukaraniu przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe również za uchybienie przepisów ustawy Prawo wodne i nieposiadanie wymaganych tą ustawą, pozwoleń bądź decyzji. Odnosząc się zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6a Pe poprzez nieodstąpienie od wymierzenia kary Prezes URE wskazał, że na stopień szkodliwości czynu ma wpływ oddziaływanie na szereg chronionych wartości, w tym bezpieczeństwo eksploatacyjne stacji paliw, co ma bezpośrednie przełożenie na środowisko naturalne. Stwierdził, iż stopień szkodliwości czynu Przedsiębiorcy nie był znikomy. O znacznym stopniu szkodliwości świadczy też, że powód swoim działaniem naruszył takie dobra jak zasada równości wobec prawa oraz zasada uczciwej konkurencji. Pozwany wskazał, że w sprawie nie zostały spełnione kumulatywnie wymienione w art. 56 ust. 6a Pe przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Podkreślił, że nieprawidłowe działania powoda miały charakter długotrwały. Powód nie posiadał wymaganego pozwolenia przez

okres 8 miesięcy. W odniesieniu do wymiaru kary pozwany wskazał, że jej wysokość stanowi (...) przychodu powoda osiągniętego w 2017 r. Oświadczył, że przy wymierzaniu kary wziął pod uwagę jako okoliczność łagodzącą, m.in. usunięcie stanu niezgodnego z prawem przez powoda.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Transport (...) (...) spółka jawna z siedzibą w N. decyzją Prezesa URE z dnia 23 grudnia 2015 r. nr (...) uzyskała koncesję na obrót paliwami ciekłymi na okres od 6 lutego 2016 r. do 31 grudnia 2030 r. (k. 9 akt adm.) Koncesja ta została następnie zmieniona decyzją Prezesa URE z dnia 13 czerwca 2018r. nr (...) (k.13-15 akt adm.)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód zajmuje się głównie międzynarodowym transportem drogowym towarów oraz obrotem paliwami ciekłymi. Nadto powód bierze udział w inwestycjach deweloperskich. Sytuacja finansowa spółki jest stabilna. (k.31 akt adm.)

Zgodnie z brzmieniem warunku 2.1.3 udzielonej Przedsiębiorcy koncesji koncesjonariusz jest obowiązany do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001r. Prawo wodne, w szczególności do posiadania pozwoleń wodnoprawnych, gdy są one wymagane.

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w trakcie postępowania w sprawie zmiany koncesji na obrót paliwami ciekłymi Prezes URE ustalił, iż Przedsiębiorca w okresie od dnia 10 sierpnia 2017 r. do dnia 29 kwietnia 2018 r., prowadził działalność gospodarczą na stacji paliw zlokalizowanej w R. (...), bez uregulowanego stanu formalno-prawnego w zakresie odprowadzania wód opadowych i roztopowych z terenu stacji, tzn. bez aktualnego pozwolenia wodno-prawnego. Pierwsze pozwolenie wodnoprawne uzyskane na podstawie decyzji Starosty (...) z dnia 9 sierpnia 2007 r. obowiązywało do 9 sierpnia 2017 r. (k.4-5 akt adm.) Kolejne pozwolenie wodno-prawne powód uzyskał na podstawie decyzji Dyrektora Zarządu Zlewni w N. Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 30 kwietnia 2018 r. z terminem obowiązywania do dnia 20 kwietnia 2038 r. Powód wykonywał działalność koncesjonowaną bez ważnego pozwolenia wodno-prawnego przez ponad 8 miesięcy.

Pismem z dnia 26 lipca 2018 r. znak: (...), Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, w związku z naruszeniem warunku 2.1.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją z dnia 23 grudnia 2015 r. nr (...) (z późn. zm.). Przedsiębiorca został wezwany do przedstawienia dodatkowych wyjaśnień i dokumentów niezbędnych dla rozstrzygnięcia w sprawie, w tym dokumentów przedstawiających jego sytuację finansową. Ponadto, stosownie do treści art. 77 § 4 k.p.a. powiadomiono Przedsiębiorcę o zakresie materiałów włączonych do postępowania. Pismo zostało prawidłowo doręczone w dniu 1 sierpnia 2018 r. (k.1 akt adm.)

W piśmie z dnia 23 sierpnia 2018 r. pełnomocnik Przedsiębiorcy wyjaśnił, że opóźnienie w złożeniu wniosku o nowe pozwolenie wodno-prawne wynikało z niedopatrzenia. Ponadto wskazał, że koncesja nie nakładała na stronę odrębnego obowiązku dotyczącego posiadania pozwoleń wodnoprawnych. Obowiązek ten został uregulowany w ustawie Prawo wodne. Brak zatem podstaw do karania powoda za naruszenie warunku koncesji. Przedsiębiorca wniósł jednocześnie o umorzenie postępowania, ewentualnie o odstąpienie od wymierzenia kary. (k.29-35 akt adm.)

Pismem z dnia 2 października 2018 r. znak:(...), zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz wyznaczono mu 14-dniowy termin na zapoznanie się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i wniesienie co do niego ewentualnych uwag. Jednocześnie pouczone Przedsiębiorcę, że niezapoznanie się w terminie z materiałem dowodowym zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Powód nie skorzystał z uprawnienia do zapoznania się z materiałem dowodowym. (k. 37 akt adm.)

Jak wynika z przedstawionego przez Przedsiębiorcę rachunku zysków i strat, w 2017 r. powód uzyskał przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł. Przychód powoda ogółem z działalności gospodarczej wyniósł (...) zł. Zysk powoda w 2017 r. wynosił(...) zł. (k.31 i k. 35 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustalony w toku postępowania administracyjnego stan faktyczny nie był w odwołaniu kwestionowany. W sprawie bezsporne jest, że w okresie od 10 sierpnia 2017 r. do 29 kwietnia 2018 r. powód prowadził działalność koncesjonowaną na stacji paliw w miejscowości R. bez ważnego pozwolenia wodno-prawnego na odprowadzanie wód opadowych i roztopowych.

Zgodnie z warunkiem 2.1.3 udzielonej powodowi koncesji koncesjonariusz obowiązany jest do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001r. Prawo wodne, a w szczególności do posiadania pozwoleń wodnoprawnych, gdy są one wymagane.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Wobec ustalenia, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej Przedsiębiorca dopuścił się naruszenia warunku 2.1.3. koncesji, Prezes URE obowiązany był do nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Z uwagi na obiektywny charakter odpowiedzialności ukształtowanej na gruncie przepisów Prawa energetycznego art. 56 ust. 1 Pe stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia koncesjonariuszowi kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji bez konieczności wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Oznacza to, że celem prowadzonego przez Prezesa URE postępowania jest obiektywne ustalenie okoliczności związanych z wypełnianiem przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z udzielonej mu koncesji, oraz ocena, czy zostały spełnione warunki, na podstawie których dopuszczalne było prowadzenie działalności w tym zakresie. Stosownie do treści art. 56 ust. 6 Pe stopień zawinienia karanego podmiotu ma znaczenie wyłącznie przy ustalaniu wysokości nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej.

W odwołaniu powód zarzucił Prezesowi URE naruszenie art. 56 ust.1 pkt 12 poprzez jego błędną wykładnię i niesłuszne uznanie, że naruszenie warunku 2.1.3 koncesji jest podstawą do wymierzenia kary na podstawie tego przepisu. Zdaniem Sądu przedstawiona w odwołaniu argumentacja, oparta na wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2011 r., sygn. akt III SK18/11, była błędna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

W uchwale z dnia 9 lipca 2019 r. I NSZP 1/19, odpowiadając na pytanie, czy dopuszczalne jest nałożenie na koncesjonariusza kary, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe w sytuacji, gdy treść naruszonych przez niego i przewidzianych w koncesji obowiązków zawiera się w treści obowiązków wynikających z abstrakcyjnych i generalnych aktów normatywnych Sąd Najwyższy wskazał, że nałożenie na koncesjonariusza kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązku wynikającego z koncesji (art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe) jest dopuszczalne także wtedy, gdy obowiązek ten można zrekonstruować z przepisów powszechnie obowiązującego prawa dotyczących działalności koncesjonowanej. W uchwale tej Sąd Najwyższy, odnosząc się do powołanego przez powoda w odwołaniu, orzeczenia z SN dnia 6 października 2011 r. sygn. akt III SK18/11 wskazał, że orzeczenie to zapadło w specyficznym stanie faktycznym, w którym obowiązek koncesyjny został sformułowany w sposób całkowicie blankietowy i oderwany od przedmiotu koncesjonowanej przez Prezesa URE działalności, tj. jako obowiązek przestrzegania wszystkich przepisów prawa składających się na porządek prawny Rzeczypospolitej Polskiej.

Również w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. sygn. akt III SK 14/17 Sąd Najwyższy stwierdził, że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe sformułowanie obowiązki „wynikające z koncesji” nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, w demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób są określane w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Zdaniem Sądu Najwyższego niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej

ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej, w tym organy regulacyjne, jak Prezes URE, w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej.

Ponadto w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 października 2019 r. sygn. akt I NSK 68/18 Sąd Najwyższy wskazał, że celowościowa wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe wymaga uznania dopuszczalności nakładania kar za nieprzestrzeganie przede wszystkim tych obowiązków koncesyjnych, które mają aksjologiczne i formalne uzasadnienie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa. To prawodawca określa najistotniejsze dobra i obowiązki ich ochrony, także na rynku energetycznym, a nie organ koncesyjny potencjalnie tworzący oderwane czy opozycyjne do porządku prawnego dobra i obowiązki.

Sąd rozpoznający nin. sprawę w pełni zgadza się z poglądem, iż obowiązki koncesyjne winny być sformułowane w sposób precyzyjny i czytelny dla adresata, aby ich spełnienie bądź niespełnienie było możliwe do ustalenia, skontrolowania, a w razie potrzeby do wyegzekwowania (tak: NSA w wyroku z 22 czerwca 1989 r., SA/Ka 248/89). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. W warunku 2.1.3 koncesji jasno i precyzyjnie został sformułowany obowiązek koncesjonariusza przestrzegania przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, a w szczególności posiadania pozwoleń wodnoprawnych, jeśli są one wymagane. W odwołaniu powód podnosił, że koncesja nie nakłada na Przedsiębiorcę obowiązku posiadania pozwolenia wodnoprawnego. Nie twierdził jednak, że obowiązek posiadania pozwolenia wodnoprawnego w zw. z prowadzeniem działalności objętej udzieloną mu koncesją, nie wynikał z regulacji zawartej w ustawie Prawo wodne. W tym stanie, wbrew stanowisku powoda należy uznać, że fakt prowadzenia działalności koncesjonowanej bez posiadania przez Przedsiębiorcę pozwolenia wodnoprawnego i mimo, że było ono do prowadzenia tej działalności wymagane, stanowił naruszenie warunków koncesji, które jest sankcjonowane w art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe.

Podkreślić wypada, że powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Przepis art. 355 § 2 k.c. nakłada na podmioty prowadzące koncesjonowaną działalność gospodarczą obowiązek dołożenia szczególnej staranności przy jej wykonywaniu. Przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanej z nią wiedzy w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, nie zadbał bowiem o posiadanie właściwego pozwolenia wodnoprawnego podczas prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Na powyższą ocenę nie może mieć wpływu podnoszona w odwołaniu okoliczność, że stan infrastruktury przeznaczonej do odprowadzania wód opadowych na stacji paliw w R.(...) nie budził żadnych zastrzeżeń organu wydającego pozwolenie. Podstawą do wydania zaskarżonej decyzji było niedopełnienie przez powoda obowiązku o charakterze formalnym, a nie prowadzenie działalności koncesjonowanej z wykorzystaniem niesprawnej instalacji kanalizacyjnej w sposób stwarzający zagrożenie skażenia środowiska.

Z tego względu, zdaniem Sądu nałożenie na powoda na podstawie art.56 ust.1 pkt 12 Pe kary pieniężnej za nieprzestrzeganie ustalonego w warunku 2.1.3. koncesji obowiązku przestrzegania przepisów ustawy Prawo wodne, polegającego w szczególności na posiadaniu ważnego pozwolenia wodnoprawnego uznać należało za uzasadnione. Zarzut naruszenia art.56 ust.1 pkt 12 Pe należało więc uznać za chybiony.

Drugim zarzutem sformułowanym przez powoda było niezastosowanie przez pozwanego art. 56 ust. 6a Pe i nie odstąpienie od wymierzenia kary mimo, iż zdaniem powoda, szkodliwość społeczna czynu była znikoma.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a Pe Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Wymagane jest przy tym, aby pierwsza oraz jedna z dwu pozostałych alternatywnych przesłanek, zostały spełnione łącznie. Mając na uwadze, że

podstawowym obowiązkiem koncesjonariusza jest przestrzeganie przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej warunków udzielonej mu koncesji, zgodzić się należy z pozwany, że stopień szkodliwości czynu powoda nie był znikomy. W sprawie nie zostały więc spełnione łącznie przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust.6a. O ile bowiem koncesjonariusz zaprzestał naruszania prawa, to stopień szkodliwości czynu nie był znikomy. Ponadto wskazać należy, że powołany przepis ma charakter fakultatywny. Umożliwia jedynie, a nie zobowiązuje Prezesa URE do odstąpienia od wymierzenia kary. Pozostawia więc Prezesowi URE suwerenną decyzję co do nałożenia lub odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Nie można zatem czynić zarzutu pozwanemu, iż nie skorzystał ze swojego uprawnienia.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę Prezesa URE, zarówno co do zasadności orzeczenia kary pieniężnej, jak i jej wysokości. Powód nie przedstawił okoliczności, które podważałyby zasadność wymierzenia kary. Koncesjonariusz nie sformułował nadto żadnych zarzutów odnośnie wysokości nałożonej kary. Zgodnie z art. 56 ust. 3 Pe, wysokość kary pieniężnej, o której mowa między innymi w ust. 1 pkt 12, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast w myśl art. 56 ust. 6 Pe, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Zdaniem Sądu, wszystkie powyższe kryteria zostały ocenione przez pozwanego prawidłowo. W szczególności, organ trafnie ocenił możliwości finansowe przedsiębiorcy. W ocenie Sądu Okręgowego, kara w wysokości 8 500 zł, stanowiąca zaledwie (...) % przychodu osiągniętego przez powoda w 2017 r. z działalności koncesjonowanej, jest adekwatna do stopnia zawinienia i szkodliwości czynu, postawy przedsiębiorcy oraz jego sytuacji majątkowej. Kara pieniężna w wysokości ustalonej w decyzji nie przekracza możliwości finansowych powoda, mieści się w granicach określonych w art. 56 ust. 3 Pe i będzie oddziaływać na powoda zapobiegając podobnemu zachowaniu w przyszłości.

Z uwagi na dokonane ustalenia Sąd, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął zgłoszone przez powoda dowody w zakresie przekraczającym informacje znajdujące się w aktach postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji, jako dotyczące faktów bezspornych lub nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz